

BESLUT

RÅDETS BESLUT

av den 21 oktober 2010

om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik

(2010/707/EU)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artikel 148.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽³⁾,

med beaktande av sysselsättningskommitténs yttrande ⁽⁴⁾,

och av följande skäl:

- (1) I artikel 145 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt (FEUF) föreskrivs att medlemsstaterna och unionen ska arbeta för att utveckla en samordnad sysselsättningsstrategi och särskilt för att främja en kvalificerad, utbildad och anpassningsbar arbetskraft och en arbetsmarknad som är mottaglig för ekonomiska förändringar i syfte att uppnå de mål som definieras i artikel 3 i fördraget om Europeiska unionen (FEU). Medlemsstaterna ska, med beaktande av nationell praxis i fråga om arbetsmarknadens parter ansvar, betrakta främjande av sysselsättningen som en fråga av gemensamt intresse och ska inom rådet samordna sina åtgärder i detta hänseende i enlighet med bestämmelserna i artikel 148 i FEUF.
- (2) Enligt artikel 3.3 i FEU ska unionen sträva efter full sysselsättning, bekämpa social utestängning och diskriminering och främja social rättvisa och socialt skydd, och enligt fördraget får unionen ta initiativ för att säkerställa samordningen av medlemsstaternas socialpolitik. I artikel 8 i FEUF föreskrivs att unionen i all sin verksamhet ska syfta till att undanröja bristande jämställdhet

mellan kvinnor och män och att främja jämställdhet mellan dem. I artikel 9 i det fördraget föreskrivs att unionen, vid fastställandet och genomförandet av sin politik och verksamhet, ska beakta de krav som är förknippade med främjandet av hög sysselsättning, garantier för ett fullgott socialt skydd, kampen mot social utestängning samt en hög utbildningsnivå.

- (3) I FEUF föreskrivs att rådet ska anta riktlinjer för sysselsättningspolitiken och allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken som en vägledning för medlemsstaternas politik.
- (4) Lissabonstrategin, som lanserades 2000, baserades på ett erkännande av att EU måste öka sin sysselsättning, produktivitet och konkurrenskraft och samtidigt stärka den sociala sammanhållningen mot bakgrund av den globala konkurrensen, den tekniska utvecklingen, miljöutmaningarna och den åldrande befolkningen. Lissabonstrategin lanserades på nytt 2005, efter en halvtidsöversyn som ledde till en tydligare inriktning på tillväxt och fler och bättre arbetstillfällen.
- (5) Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning bidrog till att skapa enighet om den allmänna inriktningen för EU:s ekonomiska politik och sysselsättningspolitik. Inom ramen för denna strategi antogs allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken och sysselsättningsriktlinjer genom rådets beslut 2005/600/EG ⁽⁵⁾ och reviderades genom rådets beslut 2008/618/EG ⁽⁶⁾. De 24 riktlinjerna låg till grund för de nationella reformprogrammen, där de viktigaste makroekonomiska, mikroekonomiska och arbetsmarknadsrelaterade prioriteringarna för unionen som helhet fastställdes. Erfarenheten visar dock att riktlinjerna inte innehöll tillräckligt tydliga prioriteringar och att kopplingen mellan dem kunde ha varit starkare. Detta begränsade deras inverkan på det nationella beslutsfattandet.
- (6) Den finansiella och ekonomiska krisen som inleddes 2008 resulterade i en avsevärd minskning av antalet arbetstillfällen och av den potentiella produktionen och har lett till en dramatisk försämring av de offentliga finanserna. Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa har dock hjälpt medlemsstaterna att hantera krisen, bland annat genom en samordnad finanspolitisk stimulans, med euron som garant för makroekonomisk stabilitet.

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 8 september 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Yttrandet avgivet den 27 maj 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ Yttrandet avgivet den 10 juni 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ Yttrandet avgivet den 20 maj 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽⁵⁾ EUT L 205, 6.8.2005, s. 21.

⁽⁶⁾ EUT L 198, 26.7.2008, s. 47.

Krisen visade därför att en stark och effektiv samordning av unionens politik kan ge betydelsefulla resultat. Krisen visade också tydligt hur nära sammanlänkade medlemsstaternas ekonomier och sysselsättningsutveckling är.

- (7) Kommissionen föreslog att en ny strategi skulle inrättas för nästa årtionde, Europa 2020-strategin, för att unionen skulle kunna gå starkt ur krisen och ställa om ekonomin i riktning mot en smart och hållbar tillväxt för alla, som ska leda till höga nivåer för sysselsättning, produktivitet och social sammanhållning. Fem överordnade mål, som förtecknas under de relevanta riktlinjerna, utgör de gemensamma målsättningar som vägleder medlemsstaternas åtgärder, med beaktande av medlemsstaternas olika utgångslägen och förutsättningar, som även vägleder unionens åtgärder. Medlemsstaterna bör dessutom göra allt som står i deras makt för att nå de nationella målen och undanröja de flaskhalsar som begränsar tillväxten.
- (8) Som ett led i de övergripande "exitstrategierna" för den ekonomiska krisen bör medlemsstaterna genomföra ambitiösa reformer för att trygga makroekonomisk stabilitet, skapa fler och bättre arbetstillfällen och hållbara offentliga finanser, förbättra konkurrenskraften och produktiviteten, minska den makroekonomiska obalansen och förbättra arbetsmarknadens resultat. Avvecklingen av den finanspolitiska stimulansen bör genomföras och samordnas inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten.
- (9) Inom ramen för Europa 2020-strategin bör medlemsstaterna och Europeiska unionen genomföra reformer som syftar till "smart tillväxt", dvs. tillväxt som bygger på kunskap och innovation. Reformerna bör syfta till att förbättra utbildningens kvalitet, säkra tillträde för alla, stärka forskningens och företagens resultat samt ytterligare förbättra den rättsliga ramen, för att främja innovation och kunskapsöverföring i hela unionen. Reformerna bör främja entreprenörskap och utveckling av små och medelstora företag samt bidra till att omvandla kreativa idéer till innovativa produkter, tjänster och processer som kan skapa tillväxt, arbetstillfällen av hög kvalitet, territoriell, ekonomisk och social sammanhållning och på ett effektivare sätt ta itu med samhälleliga utmaningar på europeisk och global nivå. I detta sammanhang är det väsentligt att utnyttja informations- och kommunikationstekniken fullt ut.
- (10) Unionen och medlemsstaterna bör genom sin politik, inbegripet genom sina reformprogram, sträva efter "hållbar tillväxt". Hållbar tillväxt innebär att bygga en energi- och resurseffektiv, hållbar och konkurrenskraftig ekonomi, att fördela kostnader och fördelar rättvist och att utnyttja Europas ledande roll i strävan efter att utveckla nya processer och ny teknik, däribland miljövänlig teknik. Medlemsstaterna och unionen bör genomföra de reformer som krävs för att minska utsläppen av växthusgaser och garantera en effektiv resursanvändning, vilket även kommer att bidra till att förebygga miljöförstöring och minskad biologisk mångfald. De bör också förbättra företagsklimatet, stimulera skapandet av gröna arbetstillfällen och hjälpa företagen att modernisera sin industribas.
- (11) I unionens politik och medlemsstaternas reformprogram bör man också sträva efter "tillväxt för alla". Tillväxt för alla innebär att bygga ett sammanhållet samhälle där människor kan förutse och hantera förändring, och därmed aktivt delta i samhället och ekonomin. Medlemsstaternas reformer bör därför säkra tillträde och möjligheter för alla under hela livet och således minska fattigdom och social utestängning, genom att undanröja hindren för deltagande på arbetsmarknaden, särskilt för kvinnor, äldre arbetstagare, ungdomar, personer med funktionsnedsättning och legala invandrare. De bör också garantera att fördelarna av den ekonomiska tillväxten gynnar alla medborgare och regioner och främja sysselsättningshöjande tillväxt grundad på arbete under anständiga villkor. Centrala inslag i medlemsstaternas reformprogram bör därför vara att se till att arbetsmarknaderna fungerar effektivt genom investeringar i väl fungerande omställningar, utbildningssystem, lämplig kompetensutveckling, arbetstillfällen av högre kvalitet och att bekämpa segmentering, strukturell arbetslöshet, ungdomsarbetslöshet och inaktivitet, och då samtidigt säkerställa ett tillräckligt och hållbart socialt skydd och en inkludering för att förebygga och minska fattigdomen, med särskilt fokus på behovet att bekämpa fattigdom bland förvärvsarbetande och fattigdom bland dem som löper störst risk för social utslagning, däribland barn och ungdomar, och att därvid stå fast vid den överenskomna budgetkonsolideringen.
- (12) Ett ökat deltagande av kvinnor i arbetskraften är en förutsättning för att främja tillväxten och hantera demografiska utmaningar. Ett tydligt jämställdhetsperspektiv, som införlivas i alla relevanta politikområden, är därför avgörande för genomförandet av alla aspekter av riktlinjerna i medlemsstaterna. Förutsättningar bör skapas för att främja tillgången till adekvat barnomsorg för barn i förskoleåldern till överkomlig kostnad och av hög kvalitet. Principen om att män och kvinnor ska ha lika lön för lika eller likvärdigt arbete bör tillämpas.
- (13) Unionens och medlemsstaternas strukture reformer kan effektivt bidra till tillväxt och arbetstillfällen om de ökar unionens konkurrenskraft i den globala ekonomin, skapar nya möjligheter för Europas exportindustri och ger konkurrenskraftigt tillträde till viktig import. Reformerna bör därför anpassas med hänsyn till deras inverkan på den externa konkurrenskraften så att de främjar unionens tillväxt och deltagande på öppna och rättvisa marknader i hela världen.

- (14) Europa 2020-strategin måste stödjas av en rad integrerade strategier på europeisk och nationell nivå, som medlemsstaterna och unionen snarast bör genomföra fullt ut, så att de samordnade strukturreformerna får positiva spridningseffekter och de europeiska politiska strategierna på ett mer enhetligt sätt kan bidra till strategins mål. Riktlinjerna utgör en ram för medlemsstaternas utveckling, genomförande och övervakning av den nationella politiken inom Europa 2020-strategin som helhet. De överordnade målen i Europa 2020-strategin förtecknas under de relevanta riktlinjerna och bör vara vägledande för medlemsstaterna när de fastställer sina nationella mål och delmål, med hänsyn till sina relativa utgångslägen och nationella förutsättningar, och i enlighet med sina nationella beslutsförfaranden. Medlemsstaterna kan i så fall välja att i förekommande fall stödja sig på de indikatorer som sysselsättningskommittén och kommittén för socialt skydd tagit fram. I huvudmålet för sysselsättning uppmärksammas behovet av minskad arbetslöshet bland utsatta grupper, däribland ungdomar.
- (15) Sammanhållningspolitiken och strukturfonderna hör till de viktigaste genomförandemekanismerna för att förverkliga prioriteringarna om en smart och hållbar tillväxt för alla i medlemsstater och regioner. Europeiska rådet framhåller i sina slutsatser av den 17 juni 2010 vikten av att främja ekonomisk, social och territoriell sammanhållning för att bidra till den nya Europa 2020-strategins framgång.
- (16) När medlemsstaterna utformar och genomför sina nationella reformprogram med hänsyn till dessa riktlinjer bör de se till att sysselsättningspolitiken styrs effektivt. Dessa riktlinjer riktar sig till medlemsstaterna men Europa 2020-strategin bör i förekommande fall genomföras, övervakas och utvärderas i partnerskap med alla nationella, regionala och lokala myndigheter, i nära samarbete med parlament, arbetsmarknadens parter och företrädare för det civila samhället, som ska bidra till utarbetandet av nationella reformprogram och genomförandet av dessa och till den övergripande kommunikationen om strategin.
- (17) Europa 2020-strategin stöds av en mindre uppsättning riktlinjer, som ersätter de tidigare 24 riktlinjerna och i vilka sysselsättningspolitiken och den allmänna ekonomiska politiken behandlas på ett enhetligt sätt. Riktlinjerna för medlemsstaternas sysselsättningspolitik, som bifogas detta beslut, har ett naturligt samband med riktlinjerna för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik, som bifogas rådets rekommendation av den 13 juli 2010 om allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik⁽¹⁾. Tillsammans utgör de *de integrerade riktlinjerna för Europa 2020*.
- (18) Dessa nya integrerade riktlinjer överensstämmer med Europeiska rådets slutsatser. De ger en tydlig vägledning för

medlemsstaterna när det gäller att upprätta nationella reformprogram och genomföra reformer med hänsyn till det ömsesidiga beroendet och i enlighet med stabilitets- och tillväxtpakten. Sysselsättningsriktlinjerna bör ligga till grund för eventuella landsspecifika rekommendationer som rådet kan rikta till medlemsstaterna i enlighet med artikel 148.4 i FEUF, parallellt med de landsspecifika rekommendationer som riktas till medlemsstaterna med stöd av artikel 121.4 i det fördraget, så att ett enhetligt paket av rekommendationer bildas. Riktlinjerna för sysselsättningspolitiken bör också ligga till grund för upprättandet av den gemensamma rapport om sysselsättningen som rådet och Europeiska kommissionen varje år lägger fram inför Europeiska rådet.

- (19) Sysselsättningskommittén och kommittén för social trygghet bör bevaka utvecklingen avseende sysselsättningsriktlinjernas sysselsättningsaspekter och sociala aspekter, i enlighet med sina respektive fördragsenliga mandat. Detta bör särskilt bygga på den öppna samordningsmetoden på områdena sysselsättning, social trygghet och social delaktighet. Sysselsättningskommittén bör desutom upprätthålla en nära kontakt med andra relevanta förberedande rådsorgan, även på utbildningsområdet.
- (20) Även om dessa riktlinjer måste utarbetas varje år bör de förbli oförändrade fram till 2014 så att man kan inrikta sig på genomförandet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik som anges i bilagan antas härmed.

Artikel 2

Riktlinjerna ska beaktas i medlemsstaternas sysselsättningspolitik, som det ska rapporteras om i de nationella reformprogrammen.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 21 oktober 2010.

På rådets vägnar

J. MILQUET

Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 191, 23.7.2010, s. 28.

BILAGA

RIKTLINJER FÖR MEDLEMSSTATERNAS SYSSELSÄTTNINGSPOLITIK

Riktlinje 7: Öka kvinnors och mäns deltagande på arbetsmarknaden, minska den strukturella arbetslösheten och främja kvalitet i arbetet

Aktivisering är avgörande för att öka deltagandet på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör integrera de principer för flexicurity som antagits av Europeiska rådet i sin arbetsmarknadspolitik och tillämpa dem samt på lämpligt sätt utnyttja stödet från Europeiska socialfonden och andra EU-fonder för att öka deltagandet på arbetsmarknaden och bekämpa segmentering, inaktivitet och ojämlikhet mellan könen och samtidigt minska den strukturella arbetslösheten. Åtgärder för att öka flexibilitet och trygghet bör vara balanserade och ömsesidigt förstärkande. Medlemsstaterna bör därför införa en kombination av flexibla och pålitliga avtalsvillkor, en aktiv arbetsmarknadspolitik, effektivt livslångt lärande, strategier för att främja arbetskraftens rörlighet och ändamålsenliga sociala trygghetssystem för att garantera att omställningar på arbetsmarknaden åtföljs av tydliga rättigheter och skyldigheter för arbetslösa när det gäller att aktivt söka arbete. Man bör tillsammans med arbetsmarknadens parter också ägna lämplig uppmärksamhet åt intern flexicurity på arbetsplatsen.

Medlemsstaterna bör stärka dialogen mellan arbetsmarknadens parter och ta itu med segmenteringen på arbetsmarknaden genom åtgärder mot otrugga anställningar, brist på sysselsättning och svart arbete. Yrkesmässig rörlighet bör belönas. Man bör förbättra arbetstillfällenas kvalitet och anställningsvillkoren. Medlemsstaterna bör bekämpa fattigdomen bland förvärvsarbetande och främja en god arbetsmiljö. Tillfredsställande social trygghet bör också säkerställas för anställda med tidsbegränsade kontrakt och egenföretagare. Arbetsförmedlingarna spelar en viktig roll när det gäller aktivering och anpassning och de bör därför stärkas genom att erbjuda individanpassade tjänster och aktiva och förebyggande arbetsmarknadsåtgärder i ett tidigt skede som är öppna för alla, också för ungdomar, personer som hotas av arbetslöshet och dem som befinner sig långt bort från arbetsmarknaden.

Åtgärder för att göra det lönsamt att arbeta är fortsatt viktiga. För att öka konkurrenskraften och höja arbetsmarknadsdeltagandet, särskilt för lågutbildade, och i enlighet med riktlinje 2 för den ekonomiska politiken, bör medlemsstaterna främja de rätta ramvillkoren för löneförhandling och arbetskraftskostnadsutveckling som är förenliga med prisstabilitet och produktivitetstrender. Medlemsstaterna bör se över skatte- och förmånssystemen och den offentliga sektorns möjlighet att ge det stöd som krävs för att höja arbetskraftsdeltagandet och stimulera efterfrågan på arbetskraft. De bör främja ett aktivt åldrande, jämställdhet mellan könen, bland annat lika lön för lika arbete och integration på arbetsmarknaden för ungdomar, personer med funktionsnedsättning, legala invandrare och andra utsatta grupper. Politik som främjar balansen mellan arbetsliv och privatliv genom tillhandahållande av barnomsorg till rimligt pris och nya former för arbetets organisation bör inriktas på att öka sysselsättningen, särskilt bland ungdomar, äldre arbetstagare och kvinnor. Medlemsstaterna bör också undanröja hindren för nya arbetstagares inträde på arbetsmarknaden, främja egenföretagande, entreprenörskap och skapandet av arbetstillfällen på alla områden, bl.a. inom grön sysselsättning och på vårdområdet, samt främja social innovation.

EU:s överordnade mål, som kommer att vara utgångspunkten när medlemsstaterna fastställer sina mål med beaktande av sina relativa utgångslägen och nationella omständigheter, är att sträva efter att senast 2020 öka sysselsättningsgraden bland kvinnor och män mellan 20 och 64 år till 75 %, bl.a. genom ökat deltagande av ungdomar, äldre arbetstagare och lågutbildade samt genom bättre integration av legala invandrare.

Riktlinje 8: Utveckla en kvalificerad arbetskraft som motsvarar arbetsmarknadens behov och främja livslångt lärande

Medlemsstaterna bör främja produktivitet och anställbarhet genom ett lämpligt utbud av kunskap och kompetens som är anpassat efter den nuvarande och kommande efterfrågan på arbetsmarknaden. En högkvalitativ grundutbildning och attraktiv yrkesutbildning måste kompletteras med effektiva incitament för livslångt lärande för dem som befinner sig såväl i som utanför arbetslivet för att på så sätt ge alla vuxna möjlighet att skola om sig eller förbättra sina kvalifikationer, övervinna könsstereotyper samt genom andra utbildningsmöjligheter och en målinriktad migrations- och integrationspolitik. Medlemsstaterna bör utveckla system för erkännande av förvärvat kompetens och bör undanröja hinder för arbetstagarnas yrkesmässiga och geografiska rörlighet, främja förvärvande av övergripande färdigheter för att stödja kreativitet, innovation och entreprenörskap. Framför allt bör de inrikta sina insatser på att stödja arbetstagare med låg eller föråldrad utbildning, öka äldre arbetstagares anställbarhet, stärka högutbildade arbetstagares utbildning, kompetens och erfarenhet, vilket även bör gälla forskare samt kvinnor på de vetenskapliga, matematiska och tekniska områdena.

I samarbete med arbetsmarknadens parter och näringslivet bör medlemsstaterna öka tillgången till utbildning och stärka utbildnings- och yrkesvägledningen. Dessa förbättringar bör kombineras med tillhandahållandet av systematisk information om nya anställningsmöjligheter, främjande av entreprenörskap och bättre förutseende av framtida kompetensbehov. Investeringar i utveckling av mänskliga resurser, kompetenshöjning och deltagande i system för livslångt lärande bör främjas genom gemensamma ekonomiska bidrag från staten, enskilda och arbetsgivare. För att stödja ungdomar, särskilt ungdomar som är arbetslösa och inte deltar i utbildning, bör medlemsstaterna i samarbete med arbetsmarknadens parter införa system för att hjälpa dem att hitta ett första arbete, skaffa sig arbetslivserfarenhet eller en vidareutbildning, inbegripet lärlingsutbildning, och bör snabbt ingripa när ungdomar blir arbetslösa.

Genom regelbunden övervakning av politiken för kompetenshöjning och förutseende av framtida kompetensbehov bör man kunna fastställa på vilka områden som förbättringar kan göras och öka möjligheterna att anpassa utbildningssystemen till arbetsmarknadens rådande och framväxande behov, t.ex. en resurseffektiv ekonomi med låga koldioxidutsläpp. För att nå dessa mål bör medlemsstaterna vid behov utnyttja Europeiska socialfonden och andra EU-fonder. Politik som stimulerar efterfrågan på arbetskraft skulle kunna komplettera investeringarna i humankapital.

Riktlinje 9: Förbättra utbildningssystemens kvalitet och resultat på alla nivåer och öka deltagandet i högre utbildning eller motsvarande

För att ge alla tillgång till utbildning av hög kvalitet och förbättra utbildningsresultaten bör medlemsstaterna investera effektivt i utbildningssystemen, särskilt genom att öka arbetskraftens utbildningsnivå så att den kan anpassa sig efter de snabba förändringarna på de moderna arbetsmarknaderna och i samhället i stort. I linje med principerna för livslångt lärande bör åtgärderna täcka alla sektorer (från förskoleverksamhet och skolor till högre utbildning, yrkesutbildning och vuxenutbildning) och även ta hänsyn till icke-formellt och informellt lärande. Reformerna bör syfta till att alla ska förvärva de nyckelkompetenser som krävs för att lyckas i den kunskapsbaserade ekonomin, särskilt när det gäller anställbarhet i linje med de prioriteringar som anges för riktlinje 4. Internationell rörlighet för studerande och lärare bör uppmuntras. Åtgärder bör också vidtas för att rörlighet i utbildningssyfte ska bli normen för ungdomar och lärare. Medlemsstaterna bör göra utbildningssystemen öppnare och mer relevanta, särskilt genom att tillämpa nationella referensramar för kvalifikationer som möjliggör flexibla utbildningsvägar och genom att utveckla partnerskap mellan utbildningsområdet och arbetslivet. Läraryrket bör göras mer attraktivt och man bör ägna uppmärksamhet åt lärarnas grundutbildning och kompetensutveckling/fortbildning. Den högre utbildningen bör bli mer öppen för personer med studieovan bakgrund och deltagandet i den högre utbildningen bör breddas. För att minska antalet ungdomar som är arbetslösa och ej deltar i utbildning bör medlemsstaterna vidta alla åtgärder som krävs för att förebygga skolavhopp.

EU:s överordnade mål, som kommer att vara utgångspunkten när medlemsstaterna fastställer sina nationella mål med beaktande av sina relativa utgångslägen och nationella omständigheter, är att minska andelen personer med avbruten skolgång till mindre än 10 % och öka andelen av befolkningen i åldern 30–34 år med avslutad högre utbildning eller motsvarande till minst 40 % ⁽¹⁾.

Riktlinje 10: Främja social delaktighet och bekämpa fattigdom

Utökade sysselsättningsmöjligheter är en väsentlig aspekt av medlemsstaternas integrerade strategier för att förhindra och minska fattigdomen och främja ett fullt deltagande i samhällslivet och ekonomin. Europeiska socialfonden och andra EU-fonder bör utnyttjas på lämpligt sätt för detta ändamål. Insatser bör inriktas på att tillförsäkra lika möjligheter, bl.a. genom allas tillgång till tjänster av god kvalitet, till en rimlig prisnivå och utformade på ett hållbart sätt, särskilt på det sociala området. Offentliga tjänster (däribland onlinetjänster i enlighet med riktlinje 4) spelar en viktig roll i detta avseende. Medlemsstaterna bör vidta effektiva åtgärder mot diskriminering. Att ge människor ökad egenmakt och främja deltagandet på arbetsmarknaden för dem som befinner sig längst bort från denna och samtidigt förhindra fattigdom bland de förvärvsarbetande bidrar till att bekämpa social utestängning. Detta kommer att kräva en förstärkning av sociala trygghetssystem, livslångt lärande och omfattande strategier för aktiv inkludering så att människor ges möjligheter i olika skeden av livet och skyddas mot risken för utanförskap med särskild uppmärksamhet på kvinnor. De sociala trygghetssystemen, däribland pensionssystemen och tillgången till hälso- och sjukvård, bör moderniseras så att de kan användas fullt ut för att tillförsäkra tillfredsställande inkomststöd och tjänster – och därigenom skapa social sammanhållning – och samtidigt fortsätta att vara ekonomiskt hållbara och uppmuntra deltagandet i samhället och på arbetsmarknaden.

⁽¹⁾ Europeiska rådet betonar medlemsstaternas behörighet att fastställa och tillämpa kvantitativa mål på utbildningsområdet.

Förmånssystemen bör inriktas på att garantera inkomstrygghet vid omställningar och minska fattigdomen, särskilt bland de grupper som är mest utsatta för socialt utanförskap, såsom ensamstående föräldrar, minoriteter, däribland romer, personer med funktionsnedsättning, barn och ungdomar, äldre kvinnor och män, legala invandrare och hemlösa. Medlemsstaterna bör också aktivt främja den sociala ekonomin och social innovation för att stödja de mest utsatta. Alla åtgärder bör också syfta till att främja jämställdhet.

EU:s överordnade mål, som kommer att vara utgångspunkten när medlemsstaterna fastställer sina nationella mål med beaktande av sina relativa utgångslägen och nationella omständigheter, är att främja social delaktighet, särskilt genom minskad fattigdom, med målsättningen att åtminstone 20 miljoner människor ska komma ur en situation där de riskerar att drabbas fattigdom och social utestängning ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Denna befolkningsandel definieras som antalet personer som riskerar att drabbas av fattigdom och utestängning enligt tre indikatorer (risk för fattigdom, materiell eftersatthet, arbetslöst hushåll); medlemsstaterna får dock själva fastställa sina nationella mål på grundval av de lämpligaste indikatorerna, med beaktande av sina nationella omständigheter och prioriteringar.